

การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยการอ่านจากเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษาปี 2566
 โรงเรียนโพ้นตันเจริญวิทย์

ผู้วิจัย

นางสุพรรณี นามบุตร

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โรงเรียนโพ้นตันเจริญวิทย์

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาศรีสะเกษ ยโสธร

นวัตกรรมการศึกษา

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยการอ่านจากเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนโพ้นทะเลวิทย

ผู้จัดทำ : นางสาวพรณี นามบุตร ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ

ประเภทนวัตกรรม ☐ ด้านบริหารจัดการ ☐ ด้านหลักสูตร ☒ ด้านการจัดการเรียนรู้
☐ ด้านสื่อและเทคโนโลยี ☐ ด้านวัดและประเมินผล

1.หลักการและเหตุผล

การสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในช่วงภาคเรียนที่ 1 ที่ผ่านมา ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้น เรียนที่พบบ่อยที่สุดคือ นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษไม่ค่อยได้ หรือถ้าหากอ่านได้ก็ไม่สามารถจับใจความสำคัญของ เรื่อง หรือข้อมูลจากเรื่องที่อ่านออกมาได้ ทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ตระหนักถึงความสำคัญของการอ่าน ภาษาอังกฤษ และมีความสนใจที่จะพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษ เรื่องการพัฒนาทักษะ การอ่าน ภาษาอังกฤษโดยการอ่านจากเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้สอดคล้องกับ จุดประสงค์ ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกพัฒนาทักษะการการอ่าน ภาษาอังกฤษ กระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการอ่าน สามารถเข้าถึงข้อมูลความรู้ต่าง ๆ ที่เป็น ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น นอกจากนี้จะนำผลที่ได้จากการพัฒนาไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการวางแผน และจัดกิจกรรม การเรียนการสอนใน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะ เพื่อแก้ปัญหาการอ่าน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อแบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการอ่านของนักเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ได้พัฒนาการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษมากขึ้น
2. ได้แนวทางในการพัฒนาทักษะการอ่านสำหรับทุกระดับชั้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษาปี 2566 โรงเรียนโพ้นทันทะเจริญวิทย์ จำนวน 10 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยใช้เวลาในการสอน 10 ชั่วโมง และเวลาในการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน 30 นาที และ หลังเรียน 30 นาที รวมเป็น 1 ชั่วโมง รวมเป็นเวลา 11 ชั่วโมง โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่ม เดียว (One Group Pretest – Posttest Design)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย

- 2.1. แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการอ่านจำนวน 10 เรื่อง
- 2.2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน 40 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียน
- 2.3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อแบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการอ่านของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test) แบบ Paired Sample Test

3. วิธีดำเนินการ

3.1 ประชากร

การศึกษาวิจัยการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยการอ่านจากเรื่องสั้นภาษาอังกฤษในครั้งนี้ ได้มาจากการเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนโพ้นทันทะเจริญวิทย์ จำนวน 10 คน แบบเจาะจง โดยเนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาจะเน้นการอ่านเรื่องสั้นที่สามารถพบได้ทั่วไป

ประชากร

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย

1. แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการอ่านจำนวน 10 เรื่อง
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน 20 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียน
3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการอ่านของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test) แบบ Paired Sample Test

3.3. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษโดยการอ่านจากเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามกระบวนการของการวิจัยและพัฒนา ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านจากเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน 40 ข้อ
2. นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจเพื่อหาค่า IOC
3. ทดสอบก่อนเรียนกับประชากรโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เวลา 30 นาที
4. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านจำนวน 10 เรื่อง โดยใช้เวลาในการสอน 10 ชั่วโมง
5. ทดสอบหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้เวลา 30 นาทีเช่นเดียวกับการทดสอบก่อนเรียน
6. นำผลที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย
7. การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะ

โดยใช้เวลาในการสอน 10 ชั่วโมง และเวลาในการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน 30 นาทีและหลังเรียน 30 นาที รวมเป็น 1 ชั่วโมง รวมเป็นเวลา 11 ชั่วโมง โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียว (One Group Pre- test – Post -test Design) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 216) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre - test Post - test Design

กลุ่ม	Pre -test	Treatment	Post - test
ทดลอง	T1	x	T2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

T1 หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน

X หมายถึง การจัดกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกทักษะ

T2 หมายถึง การทดสอบหลังเรียน

นักเรียนคนที่	T1 ก่อนเรียน คะแนนเต็ม 20คะแนน	T1 ก่อนเรียน คะแนนเต็ม 20คะแนน
1	5	7
2	9	13
3	7	7
4	4	10
5	7	15
6	8	17
7	7	16
8	9	13
9	6	12
10	5	8
SD	1.70	3.67
ร้อยละ	6.70	11.80

จำนวนนักเรียนทั้งหมด 10

คะแนนเฉลี่ย T Score ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน = 6.70

คะแนนเฉลี่ย T Score ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน = 11.70

ผลต่างของ T-score ก่อน-หลังเรียน = 5.10

ร้อยละของคะแนนที่เฉลี่ยที่เพิ่มขึ้น = 75.71

4. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยการอ่านจากเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษาปี 2566 โรงเรียนโพ้นถิ่นเจริญวิทย์ สรุปผลได้ดังนี้

1. จากการศึกษาและวิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนนั้นแสดงให้เห็นว่านักเรียน ขาดความรู้ในเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยสามารถอ่านได้แต่ไม่เข้าใจเนื้อหาของเรื่องที่อ่านได้อันเป็นผลจากขาดความรู้เรื่องวิธีการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท แต่หลังจากนักเรียนได้เรียนและทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ ที่เป็นแบบฝึกการอ่านจำนวน 10 เรื่อง พบว่านักเรียนมีความเข้าใจในวิธีการอ่านและสามารถอ่านเพื่อหาคำตอบจากเรื่องสั้นที่กำหนดให้ได้แม้ว่าจะอาจจะไม่ได้รับความหมายของคำศัพท์ในเรื่องทุกตัวก็ตาม ซึ่งผลการทำแบบทดสอบหลังเรียนก็แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถทำคะแนนได้เพิ่มขึ้น นอกเหนือจากนี้ยังพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังการใช้แบบพัฒนาทักษะเพื่อแก้ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษโดยการอ่านจากเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ด้านความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการอ่านหลังจากการใช้แบบฝึกหัดอยู่ในระดับมาก โดยจากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนการสอนพบว่านักเรียนมีความสนใจกระตือรือร้นในการอ่านภาษาอังกฤษและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยความเต็มใจ

ข้อเสนอเชิงนโยบายในการแก้ปัญหาและพัฒนาในอนาคต

- 1) ครูควรนำแบบฝึกทักษะทดสอบกับกลุ่มทดลองที่ไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อทดสอบประสิทธิภาพ
- 2) ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกอ่านเพิ่มเติมโดยอาจจะสร้างชุดแบบฝึกหลากหลายและมีหลายระดับเพื่อให้ นักเรียนสามารถหยิบยืมไปอ่านเองได้

จากข้อเสนอในการแก้ปัญหาและการพัฒนาในข้างต้นจะเห็นว่า การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ สื่อ การเรียนการสอน การพัฒนากระบวนการวิจัยในชั้นเรียนเพื่อแก้ปัญหา ตลอดจนการพัฒนาทักษะความสามารถของครูผู้สอน ก็เป็นสิ่งที่ครูผู้สอนควรเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนของตนเองให้มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้อย่างสูงสุด

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๕๑). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์

ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย

จิภาสิต สุขเกษม (๒๕๕๙). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เบญชญา นาครัตน์(๒๕๖๐). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้นิทานพื้นบ้าน ไทย วิชาภาษาอังกฤษ (๒๒๑๐๒) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนจันทนบุรีศรีสุวรรณหอนุสรณ์. (๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๒).สืบค้นจาก

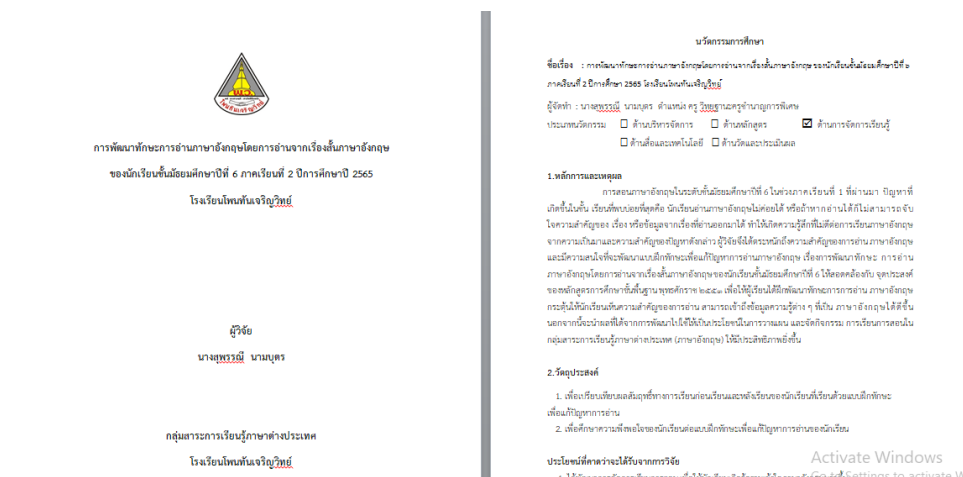
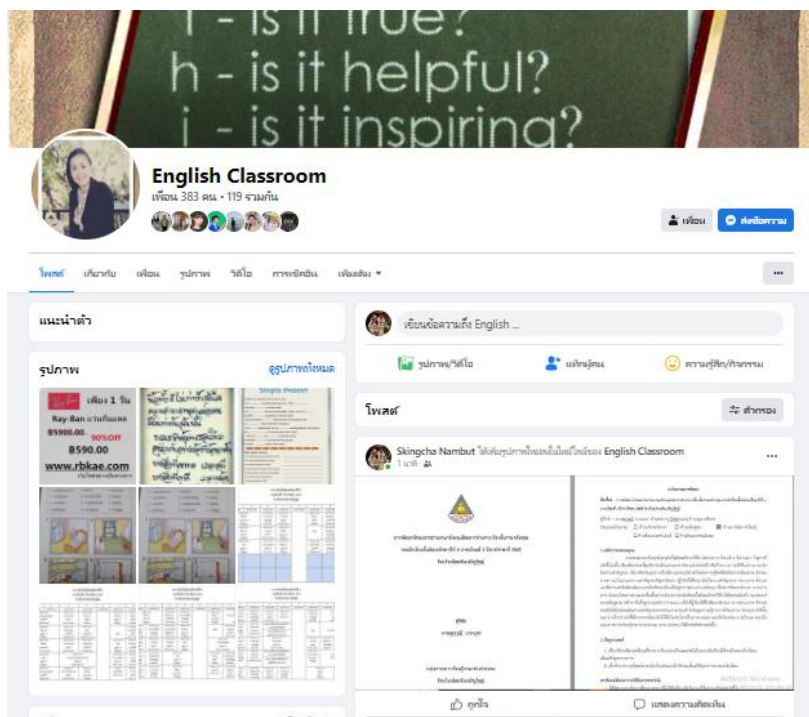
http://data.boppobec.info/emis/news/news_view_school.php?ID_New=54774

แสงนภา ใจเย็น (๒๕๖๒). การพัฒนาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการตั้งคำถามแบบคิวิ เอ อาร์ โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

อภิรักษ์ รักษาชื่อ (๒๕๖๐). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยการอ่านจากเรื่องสั้น ๆ ของนักศึกษาชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๒ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒนา.

.....

5. การเผยแพร่ผลงาน/การแลกเปลี่ยนผลงาน

ภาพกิจกรรม

1. One Woman, Two Horses, Many Parades

Renee had been married for a long, long time. Her favorite part of being married was the weekend, when she was with her two horses. On the weekend, Renee was at the stables from morning until dark. She fed, groomed, and rode her horses. She was an excellent rider. She would ride the horses bareback on Saturday, and then she would saddle them up on Sunday.

Renee loved parades. She used to say, "A parade isn't a parade without a horse." Renee loved parades almost as much as she loved her horses. She belonged to an email list of volunteers for parades. She regularly checked out the state website list of parades to see if there were any new parades that she didn't know about. All the state parades were organized in her computer. In the Parades file, she listed the date, drive time and distance, parade time, contact people, and other details she felt were important.

She knew the parade director of every town within a four-hour drive. She never stayed overnight. She always left the parade in time to get her horses back to the stables before "bedtime." She had to feed them before they turned in. Her horses seemed to like parades, too. They knew a few tricks that always impressed the children.

Renee was very generous with her time and her horses. But owning horses wasn't cheap. She had to rent the stables, and there were always veterinarian and feed bills. Renee knew how to cope with expenses, though. Her vet always gave her a 10-percent discount for paying cash. She always bought the no-name, generic feed for the horses. Her vet had told her it was just as healthful and tasty as the brand name stuff. She always bought economy gasoline. And on parade days, Renee always packed her own lunch and ate with her horses.

2. She Hopes for the Perfect Wedding

Ann and Bob were in love. They were going to get married in July. They had known each other since they were in the third grade. They were both 20 years old. True love was something that Ann and Bob knew everything about. There was hardly anything they disagreed about. Even when they disagreed, they settled the disagreement in such a way that both were totally happy. This was truly a match made in heaven.

They had already made plans for the wedding. It was going to be a big wedding. Every relative from both families had already been notified about the date. All their friends knew about the big day. The invitations were already printed. The priest, the church, the reception hall, and the limousine service were ready to go.

Nothing was being left to chance. This was going to be the happiest day of their lives. Ann had gone to several wedding web sites for ideas and help. Of course, she had also consulted her mother, grandmothers, aunts, and married friends about how to plan the perfect wedding.

Each one of them tried to tell her that there was no such thing as a perfect wedding. There was always at least one thing, or more usually one person, that made the wedding a

seeming disaster at the time. But of course, like the disaster that happens on one's vacation, that incident or person would be what makes the wedding more memorable.

"Oh, you should have been at my wedding," said Aunt Mabel to Ann. "My brother James was in charge of the rings that Kyle and I were going to exchange. On the wedding day, James presented the ring to Kyle, who put it on my finger. An hour later at the reception, I took the ring off to admire it and read the inscription. I gasped. The jeweler had spelled my name 'Mable' as in table. My name, as you know, dear, is spelled Mabel as in label. So I went to the ladies' room and cried for almost half an hour. No one could console me."

"So, the moral of the story, my dear," chimed in Aunt Prudence, "is to make sure that Uncle James isn't in charge of getting your rings engraved. Not that you would have a problem. How could anyone misspell your name—it only has three letters, and two of them are the same."

"Aunt Prudence, you know that isn't true," said Ann. "Half the people I know spell my name with an 'e.' But, Uncle James is not in charge of our rings, so I'm not worried."

3. Saleslady Pushes Her Luck

Chelsea was a saleswoman. She worked for a medical equipment manufacturer to sell medical equipment to hospitals. She drove all over Los Angeles County five days a week. She was not the world's most law-abiding driver. When all the freeway lanes were at a dead stop, she would scoot along the emergency lane. She rarely met a stop sign at an empty intersection that she obeyed. She usually slowed down enough to make sure the intersection was clear, and then zipped on through. She usually talked on her cell phone while driving. While driving and yakking, she would often drink a soda or eat a sandwich. Her hands, legs, and mouth were always busy while she was driving. She was born, she often bragged, to multitask.

One Friday afternoon Chelsea had to show a customer how to operate a new device. The customer was a slow learner, so Chelsea ended up leaving the hospital half an hour later than she had planned. Then, of course, she got stuck in Friday evening rush hour. She was going to be late for her date, but the nearby mountains blocked her cell phone from calling Sebastian and telling him.

She was already irritated, and things seemed to be getting worse. Then all the traffic stopped. Chelsea drove immediately

over to the emergency lane and continued driving along it. She was making good progress. She couldn't believe she was the only one in the emergency lane. Usually several cars would follow her lead. Then she saw the red flashing lights in her rearview mirror. The officer pulled her over and walked up alongside her car. He was young and good-looking. Chelsea felt better.

"Do you know why I pulled you over, ma'am?"

"Yes, officer. I'm illegally in the emergency lane."

"Is there a reason that you are in the emergency lane?"

"Officer, my husband left me for another woman. I'm pregnant. I have morning sickness day and night. I'm just trying to get to the nearest drugstore to buy my medicine." She looked at him imploringly, with big, sweet, innocent eyes.

He looked at her for a long moment, then handed her license back.

"Okay, ma'am. Take the first exit you come to. I hope you'll be feeling better. I'm Anthony, by the way."

"Thank you so much, Officer Anthony."

The officer walked back to his car and Chelsea drove on. This was the second time that excuse had worked for her. She

had one more errand to do before she got home. She had to mail a package. She got to the mini-mall at 7 p.m. No parking was available, except for the handicapped space. Chelsea whipped right into it. She would only be a minute, she told herself. All she had to do was run into the mailbox store, get the package weighed, and pay the clerk.

There was no line in the store. Everything was done so quickly that she was whistling while she walked back out to her car. Then she stopped whistling. There was an envelope on the windshield. She opened it slowly. She knew what it was, but not how much it was. She screamed when she saw the amount. A dog started barking.

4. Signer for Deaf Has Designs on Pierre

Joan's job is to use American Sign Language to enable instructors to communicate with English-speaking deaf students. She went to school for three years to get her certificate. According to Joan, learning ASL was not that difficult, but learning to be an excellent interpreter could take a lifetime.

Three years after enrolling at Pierce College, Joan graduated as a Certified ASL Interpreter. Plenty of job opportunities were waiting for her. She likes the college environment, so she applied for a job at Newton Community College, a school with 28,000 students. There are 22 hearing-impaired students at NCC. Joan has worked with most of them.

They are very friendly with her. Often they invite her to have a cup of coffee after class. They talk about school and about what they hope to do after graduation. Sometimes the women talk about personal things, especially about how hard it is to find "Mr. Right." Joan agrees with them, saying she herself has given up on finding him. They also talk about their favorite movies, books, and music. Even deaf people can "hear" music. Many are good dancers.

Joan is one of the four interpreters on campus. Two are full-time; Joan works part-time. She accompanies a deaf student to class. The student sits in the front row. Joan usually sits near the teacher, facing the student. She signs as the teacher talks. If the class is less than 90 minutes long, there is only one interpreter per student. If the class is longer, there are two interpreters per student. They alternate; one interpreter will sign for 20 minutes, and then the other will.

Joan will go back to school soon. She wants to become a Certified French Sign Language Interpreter. She already speaks French fluently; her mom taught it to her. Her mom also taught Joan that American men are hopeless. She frequently told Joan that only a French man knows how to make a woman feel like a woman. Joan idolizes her mom, and takes her advice to heart. It will take Joan about three more years to get certified.

What then? Then she will leave California, move to Paris, find a romantic French boyfriend, and live happily ever after. That's her plan.

5. Is Her Dreamboat Online?

Because Debra had just bought a new laptop computer, she decided that she must start cutting back on some expenses if she could. Her long distance phone bill was one expense that sprang to mind. She was paying almost \$30 a month to Horizon, her local phone company. That \$30 covered her residence line and various taxes, surcharges, funds, fees, and services. It also covered her local phone calls—those to locations within 12 miles.

But she was paying another \$40-\$80 a month talking to her best friend and to her boyfriend, both of whom lived more than 12 miles away from her. But how could she not talk to her best friend and to her boyfriend? Could she tell them she was having budget problems, so could they please call her in the future? Could she just call them less often—a lot less often?

Fortunately for Debra, she found the solution a month later, when she tearfully discovered that her boyfriend and her best friend were seeing each other behind Debra's back. Debra saw them kissing in his car outside of a restaurant that all three of them liked to visit occasionally. Debra immediately called Horizon to cancel her long distance service. The female customer service representative asked if she was sure she

wanted to do this. Debra said, "Yes, I'm sure. All men are jerks." The representative agreed enthusiastically with her.

Debra was only on her new computer for a week before she discovered Computer Dating, a service that promised: "Ladies, you will get to choose from hundreds of men in your own ZIP code area. New selections every day. Only \$29.95 a month!" As much as she hated her ex-boyfriend, Debra knew that not all men were alike. Maybe Mr. Right was waiting for her on her computer screen. Maybe he was living only a block away. And she did happen to have \$30 available.